

Ο έσχατος απανθρωπισμός (Πρωτοπρ. Θωμάς Βαμβίνης)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 10 Ιουλίου, 2019

Όσα σημειωθούν παρακάτω έχουν άφορμή δύο γεγονότα του Ιουνίου που είναι γνωστά κυρίως σέ όσους ενδιαφέρονται γι' αυτά ή εμπλέκονται σ' αυτά. Τό πρώτο είναι εκπαιδευτικό θέμα καί τό δεύτερο πολιτικό. Καί τά δύο όμως έχουν σχέση, υπό γενική έννοια, μέ τήν ποινική δικαιοσύνη, όχι τόσο ως μέσο καταστολής, όσο ως έκφραση καί τρόπο άφομοίωσης τών άξιών τής Έλληνικής κοινωνίας.

Τό εκπαιδευτικό θέμα έχει σχέση μέ τόν χαρακτηρισμό τής διαγωγής τών μαθητών. Κάθε τέλος Ιουνίου καλούνται οί σύλλογοι τών καθηγητών τής δευροβάθμιας εκπαίδευσης νά χαρακτηρίσουν τήν διαγωγή τών μαθητών τους ως «Έξαιρετική», «Καλή» ή «Μεμπτή», σύμφωνα μέ τήν ισχύουσα Υπουργική Απόφαση 10645/23.1.2018. Παλαιότερα χαρακτηριζόταν «Κοσμιωτάτη», «Κοσμία» ή «Έπίμεμπτη» (Προεδρικό Διάταγμα 104/1979).

Ήλθαμε σέ έπαφή μέ τό θέμα αυτό συζητώντας μέ εκπαιδευτικούς, χωρίς αναφορά σέ συγκεκριμένα στοιχεία μαθητών, γιά τό πώς είναι δυνατόν νά διαχειριστούν περιπτώσεις παραβατικών μαθητών τους, άν δηλαδή έχει νόημα ή μείωση τής διαγωγής, άν ένδεικνυται ή άλλαγή του σχολικού περιβάλλοντος ή άν πρέπει μέ ήπιότερα παιδαγωγικά μέτρα νά επιδιώκουν τήν επανένταξή τους στήν κανονικότητα τής σχολικής ζωής. Ήθελαν νά δοϋν τό θέμα αυτό όχι μόνον μέσα από τό γράμμα του νόμου, αλλά καί από «πνευματικής πλευράς».

Τό δεύτερο θέμα, τό πολιτικό, είναι παρεμφερές. Είναι **ή ψήφιση του νέου Ποινικού Κώδικα**, που δείχνει σημαντικές αλλαγές στό σύστημα άξιών τής Έλληνικής κοινωνίας, όπως αυτό εκφράζεται από τήν νομοθεσία του Κράτους. «**Ο Ποινικός Κώδικας “έκφράζει” ανάγλυφα τό άξιακό σύστημα μιās κοινωνίας**» υπογραμμίζει σέ άρθρο του ο καθηγητής τής Νομικής του ΑΠΘ Γρ. Καλφέλης (Βήμα, 9 Ιουνίου 2019). Κάποιες από τίς αλλαγές που έγιναν έχουν άμεση σχέση μέ τήν πίστη, τήν ζωή καί τήν θεολογία τής Έκκλησίας.

Άς δοϋμε όμως τά δύο θέματα λίγο αναλυτικότερα.

Κάποτε τό σχολείο είχε ως βασικό στόχο τήν μόρφωση τών παιδιών καί τών νέων. Ή μόρφωση δέν άφορούσε μόνο τήν παροχή γνώσεων, δέν άφορούσε μόνο μεθόδους διδασκαλίας, **είχε σκοπό τήν διαμόρφωση καί άρτίωση τής προσωπικότητάς**

τους. Συγκεκριμένα ο Νόμος 1566 του 1985, πού αφορά την δομή και λειτουργία της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, στο πρώτο άρθρο του ορίζει:

«Σκοπός της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης είναι να συμβάλει στην ολόπλευρη, αρμονική και ισόρροπη ανάπτυξη των διανοητικών και ψυχοσωματικών δυνάμεων των μαθητών, ώστε, ανεξάρτητα από φύλο και καταγωγή, να έχουν τη δυνατότητα να εξελιχθούν σε ολοκληρωμένες προσωπικότητες και να ζήσουν δημιουργικά. Ειδικότερα υποβοηθεί τους μαθητές: α) Να γίνονται ελεύθεροι, υπεύθυνοι, δημοκρατικοί πολίτες, να υπερασπίζονται την έθνικη ανεξαρτησία, την έδαφικη άκεραιότητα της χώρας και τη δημοκρατία, να εμπνέονται από αγάπη προς τον άνθρωπο, τη ζωή και τη φύση και να διακατέχονται από πίστη προς την πατρίδα και τα γνήσια στοιχεία της ορθόδοξης χριστιανικής παράδοσης. Η ελευθερία της θρησκευτικής τους συνείδησης είναι άπαραβίαστη».

Αυτή η διάταξη είναι σύμφωνη με την παράγραφο 2, του άρθρου 16 του Συντάγματος, πού ορίζει: «Η παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του Κράτους και έχει σκοπό την ήθικη, πνευματική, επαγγελματική και φυσική αγωγή των Ελλήνων, την ανάπτυξη της έθνικης και θρησκευτικής συνείδησης και τη διάπλασή τους σε ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες».

Ο ρόλος, δηλαδή, του Σχολείου δεν εξαντλείται στην παροχή γνώσεων και μεθόδων έρευνας. Οπότε η αναβάθμισή του δεν μπορεί να είναι απλά και μόνο η ελευθερία του εκπαιδευτικού «να εμπλουτίζει και προσαρμόζει τη διδασκαλία στις ανάγκες των μαθητών» ή η συνεργασία των Προτύπων Έπαγγελματικών Λυκείων «μέ την τοπική οικονομία και επιχειρηματικότητα». Όλα αυτά είναι πολύ σημαντικά και στην σωστή κατεύθυνση, αλλά χρειάζονται και ψυχή. **Χρειάζονται πνεύμα, νόημα ζωής ύψηλό, ανοιχτό παράθυρο του Σχολείου στα «γνήσια στοιχεία της ορθόδοξης χριστιανικής παράδοσης», πού δίνουν προοπτική στην ζωή των παιδιών, τούς λύνουν υπαρξιακά προβλήματα, τούς διδάσκουν ήθος, τούς εμπνέουν σεβασμό προς ό,τι υπάρχει· πρό παντός τούς καλλιεργούν την αίσθηση του ιερού·** αίσθηση πού τον τελευταίο καιρό έχει επισύρει την ανευλαβή πολεμική από κάποιους πού φαίνεται ότι δεν έχουν (και δεν αναγνωρίζουν σε άλλους) ούτε ιερό ούτε όσιο.

Οι συζητήσεις για την αντιμετώπιση των παραβατικών μαθητών μάς έκανε να δοῦμε λίγο την ισχύουσα νομοθεσία, η οποία αφαίρεσε από τα απολυτήρια την αναγραφή του χαρακτηρισμού της διαγωγής των μαθητών. Μέτρο μάλλον σωστό παιδαγωγικά, τό οποίο όμως, αν συνδυαστή με τις αλλαγές του Ποινικού Κώδικα, φαίνεται ότι **έντάσσεται σ' ένα κλίμα απαξίωσης του ήθους**, αφού τό Κράτος δείχνει ότι δεν ενδιαφέρεται γι' αυτό. Καί εξηγούμαστε.

Όπως είναι ήδη γνωστό ή πρόσφατη ψήφιση του νέου Ποινικού Κώδικα επιχειρεί να

περάση στην Έλληνική κοινωνία νέα ήθη. Συγκεκριμένα, από τό Κεφάλαιο 7, μέ τίτλο: «Έπιβολή τής θρησκευτικῆς εἰρήνης» καταργήθηκαν τά ἄρθρα 198, 199 καί 201. Τά ἄρθρα αὐτά ὀρίζαν:

Τό 198: «1. Μέ φυλάκιση μέχρι δύο ἐτῶν τιμωρεῖται ὅποιος δημόσια καί κακόβουλα βρίζει μέ ὅποιονδήποτε τρόπο τό Θεό.

2. Ὅποιος, ἐκτός ἀπό τήν περίπτωση τής παραγράφου 1, ἐκδηλώνει δημόσια μέ βλασφημία ἔλλειψη σεβασμοῦ πρός τά θεῖα, τιμωρεῖται μέ κράτηση ἕως ἕξι (6) μήνες ἢ μέ πρόστιμο ἕως τρεῖς χιλιάδες (3.000) εὐρώ.»

Τό 199: «Ὅποιος δημόσια καί κακόβουλα καθυβρίζει μέ ὅποιονδήποτε τρόπο τήν Ἀνατολική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἢ ἄλλη θρησκεία ἀνεκτή στην Ἑλλάδα τιμωρεῖται μέ φυλάκιση μέχρι δύο ἐτῶν».

Τό 201: «Ὅποιος ἀφαιρεῖ ἀθαιρέτα νεκρό ἢ μέλη του ἢ τήν τέφρα του, ἀπό ἐκείνους πού ἔχουν δικαίωμα νά τά φυλάξουν ἢ ἐνεργεῖ πράξεις ὑβριστικά ἀνάρμοστες σχετικές μέ αὐτά ἢ μέ τάφο τιμωρεῖται μέ φυλάκιση μέχρι δύο ἐτῶν».

Ὁ τ. Ὑπουργός κ. Ν. Παρασκευόπουλος αἰτιολογώντας τήν ἀποποινικοποίηση τής βλασφημίας τῶν θεῶν ἰσχυρίστηκε ὅτι: «Κατά τό Ποινικό Δίκαιο ἡ ποινή προϋποθέτει τήν τέλεση πράξης. Ὁ προσδιορισμός τής τελευταίας χωρεῖ μέ στάθμιση τῶν ἐμπειρικῶν ἀποδείξιμων ἀποτελεσμάτων της. Ὡστόσο, στην περίπτωση τής βλασφημίας λείπει ὁποιαδήποτε ἀποδείξιμη ἐνώπιον δικαστηρίου βλαπτική συνέπεια τής πράξης. Ἐπομένως, ἡ ἐννοια τοῦ ἐγκλήματος δέν διακρίνεται». Προφανῶς δέν ἔχει τήν θεολογική ἀποψη ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἀπρόσβλητος ἀπό τίς ὕβρεις τῶν ἀνθρώπων. Ὄποτε **αὐτό πού θέλει νά πῆ εἶναι ὅτι, ἀφοῦ Θεός (ὅπως ὑπονοεῖ) δέν ὑπάρχει, δέν ὑπάρχει «βλαπτόμενος».**

Ἄλλοτε ἰσχυρίστηκε ὅτι τήν ἀλλαγὴ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα «μποροῦν νά δικαιολογήσουν μόνο σημαντικές καί θεμελιακές ἀδυναμίες τίς ὁποῖες ἔδειξε ὁ χρόνος». Καί ὑπογράμμισε: «ἡ ἐλπίδα μου εἶναι ὁ Κώδικας αὐτός νά προχωρήσει, ἀλλά μέ ἐξάλειψη τῶν διατάξεων του ἐκείνων πού ἀναιροῦν πρόσφατες κατακτήσεις ἀσφάλειας καί ἀνθρωπισμοῦ».(Αὐγή, 15.4.2019)

Δηλαδή, κατά τόν τέως Ὑπουργό ἡ τιμωρία αὐτῶν πού κακόβουλα βρίζουν τόν Θεό ἢ τήν Ἐκκλησία ἀναιροῦσε τίς «πρόσφατες κατακτήσεις ἀσφάλειας καί ἀνθρωπισμοῦ»!

Ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς Σεραφεῖμ ἐπισημαίνει: «εἶναι ἐντελῶς ἀντιφατικό ἡ Ἐπιτροπή Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τοῦ ΟΗΕ νά θεωρῇ ὅτι πρέπει νά ποινικοποιεῖται ἡ περίπτωση “ἐθνικοῦ, θρησκευτικοῦ ἢ φυλετικοῦ μίσους πού ἀποτελεῖ ὑποκίνησι διακρίσεων, ἐχθρότητας ἢ βίας” (ἄρθρο 20 παρ. 2 τοῦ Διεθνοῦς

Συμφώνου) και την ίδια στιγμή να προτείνεται ή αποποινικοποίηση του γενεσιουργού αίτιου που είναι ή κακόβουλος βλασφημία, για την πρόκληση και υποκίνηση θρησκευτικού μίσους».

Από εδώ και πέρα, εφόσον τεθῆ σέ ισχύ ο νέος Ποινικός Κώδικας, θά μπορεί ο όποιοσδήποτε κακόβουλος άτιμώρητα να βρίζη τον Θεό, την Έκκλησία και οποιαδήποτε γνωστή θρησκεία, επίσης να αφαιρή νεκρούς ή μέλη τους από αυτούς που τούς φυλάσσουν (περιύβριση νεκρών), γιατί αυτό είναι κατάκτηση «άνθρωπισμού» και «ασφάλειας». Στην πραγματικότητα πρόκειται για ασφάλεια αυτών που παραβαίνουν θεμελιώδεις κανόνες ζωής από την ποινική δικαιοσύνη. **«Ασφαλίζει» αυτούς που κατεδαφίζουν πανάρχαιες αξίες από την τσιμπίδα του νόμου.**

Όμως υπάρχει κάτι πολύ σημαντικότερο. **Ο νέος Ποινικός Κώδικας διδάσκει σε όλους τους πολίτες, κυρίως στην νεολαία, ένα ανίερο ήθος. Παιδαγωγεί τους νέους να μή σέβονται κανένα ιερό και όσιο, άφοῦ ή αποποινικοποίηση τῆς βλασφημίας των θείων προβάλλεται ως κατάκτηση άνθρωπισμού.**

Είναι όμως ο έσχατος άπανθρωπισμός. Είναι ή κατακρήμνιση του ανθρώπου στό έσχατο σκαλοπάτι του κακού. Ο Θεός να μάς έλεήσει.

(Πηγή: parembasis.gr)